

România liberă

Între adevăr și minciună

În scopul stabilirii adevărului în legătură cu agresiunea săvârșită împotriva mea la 3 ianuarie a.c., despre care Ministerul de Interne a dat la „Actualități T.V.” și radio un raport comunicat, formulat cu vădită rea intenție la adresa mea (nu-mi permit să vorbesc și în numele celorlalți citați în comunicat, necunoscându-le exact situația), m-am adresat imediat prezidentului Radio-T.V., solicitându-i o urgență pueră la punct.

Iată dezmințirea mea :

Subsemnatul BANU RĂDULESCU, scriitor, fost deținut politic, redactor șef al revistei „MEMORIA” — revista gândirii adevărate, tin să aduc la cunoștință opiniei publice următoarele :

În seara zilei de 13 martie a.c., la rubrica „Actualități T.V.” de la orele 20, s-a dat citire unui comunicat din partea biroului de presă al Ministerului de Interne în care, vorbindu-se de agresivitatea comisă împotriva mea la data de 3 ianuarie 1991, s-a afirmat că — citiez — „am refuzat să dau vreo declarație scrisă”.

O minciună sfruntată. Pentru că, e clar oricui, „a refuzat ceva” presupune că, în prealabil, „să îl se ceră ceva”. Or, o asemenea declarație nu mi-a fost cerută.

Realitatea e că, la 8 martie a.c. (deci după două luni și ceva de la agresiune), am fost vizitat la redacție de dl. maior Scrieriu, actualul șef al

biroului de presă al M.I. (fost anchetator în vechiul M.A.I. — cum mi-a precizat el, care s-a interesat de felul cum am fost agresat. I-am relăsat totul, așa cum s-a întâmplat, de față fiind întreaga redacție (scriitorii Ion Iovan și Gheorghe Dereveneu) și un întimplător musafir (regizorul de film Mihu Constantinescu). Dl. maior și-a notat totul în carnet, inclusiv concluziile certificatului medico-legal pe care l-am prezentat în final, la întrebarea mea dacă e cazul să dau vreo declarație, mi-a răspuns că nu, nu e nevoie. Martori la aceasta au fost, repet, toți cei din redacție.

Și iată că acum, într-un comunicat oficial, care antrenează răspunderea Ministerului de Interne, apare minciuna că am refuzat să dau vreo declarație.

Protestez cu indignare împotriva acestei erase mistificări, al cărui scop vădit e discreditarea mea, dacă nu cumva și punerea la adăpost a agresorilor. De asemenea îmi rezerv dreptul de-a face uz de toate mijloacele legale ce-mi stau la dispoziție spre a scoate la lumină adevărul și numai adevărul.

Din tot acest text, redacția „Actualități T.V.” și-a permis să re-formuleze, fără a mă înștiința, deci fără a-mi cere a-sentimentul (deh, vechia cenzură comunistă funcționează!), o succintă frază pe care au transmis-o în seara zilei de 14 martie a.c. Luto :

„Le legătură cu comunicatul transmis aseară de Ministerul de Interne privitor la agresiunea domnilor... dl. Banu Rădulescu — sustine că e minciună sfruntată”. Punct.

Asadar, fraza, în loc să limpezască lucrurile, stabilind adevărul, sporește de fapt minciuna, punându-mă într-o situație și mai penibilă. Căci ce voi înțelege ascultătorii ? Din primul comunicat că... am refuzat să dau o declarație scrisă (o minciună), iar din al doilea că... neg totul, adică nici măcar n-am fost agresat (o și mai mare minciună).

Pe cum se vede, două institutii mente să promoveze dreptatea și adevărul în societate, se supralicitează una pe alta în schimonosirea și a decupării și a adevărului. Las la latitudinea cititorului să ne judece pe toți.

Rândurile de față sînt scrise tocmai în vederea acestei judecări. Numai că, din păcate, numărul celor ce citesc presa e mult mai mic decît al celor ce privesc la televizor. Or, cum prejudiciul moral ce mi s-a adus a fost comis în fața a milioane de ascultători, tot în fața acestora se cuvine a fi reparat în consecință.

— somez Ministerul de Interne să dea un comunicat corect în privința cazului meu, și asta după o anchetă amănunțită, nu după un simulacru

de anchetă.

— somez conducerea Radio-T.V. să dea citire în mod integral dezmințirii mele, neschimbind din ea nici o iotă; transmisă tot la „Actualități T.V.” de la orele 20 (dacă se poate cu aceeași intonație artistică de care a beneficiat și comunicatul Ministerului de Interne); de asemenea și la radio, dacă calomnia a fost difuzată și prin radio.

Sper, cererile mele vor fi socotite rezonabile. Chiar dacă, aparent, gestul unui cetățean oarecare, cutezînd să cheme la ordine două organe temute ale Puterii, arată insolent. Sînt forțat însă s-o fac, din naiva credință că drepturile fiecărui om întrec cu mult drepturile oricărei Puteri din lume.

Spre a facilita munca celor două prestigioase institutii încauză, le tin la dispoziție acte și mărturii referitoare nu numai la agresiunea mea ca atare, ci și la motivele ce au generat-o.

În încheiere, subliniez : dacă răspunsul celor două institutii solicitate va fi făcerea, îmi las libertatea de-a apela la toate forurile, din țară și de oriunde din lume, pe care le voi socoti capabile să limpezească acest climat de pîclă în care, fără voia mea, am fost împins. E momentul, cred, ca și în țara noastră, zise de-acum „democrație”, adevărul să nu mai umbrească capul spart.

Banu Rădulescu

15 martie 1991

ANUL XLIX
Nr. 14 392
Serie nouă
nr. 358
SIMBĂȚĂ
16 MARTIE 1991
6 pagini — 5 lei